

Прозріння — всі суглоби, як артрит.
І те, що досі вроздріб, самотужки,
Суцільний спів — без розгалужень стежка —
По рештках болю, глупоти і втрат.

Нектар, який — стрімкіше від отрут —
Ті перевали, де — на вітрі — тяжко.
Зелена смужка, що — до серця — тишком, —
І не стулити — від судоми — рот.

Зів'яла, як бадилля, охорона,
Що вхід оберігала над воринням,
І — кришками для горобців — суворість,

Що досі — і звитяги, і зневіру, —
Весь дійсности рухомий реманент,
Що з незбагненого зринає й промина.